

สภาฯ ลงมติไม่ล้มราชบัลลังก์ ยืนยันไม่ต้องการให้มีประธานาธิบดี

จะเปิดมหาวิทยาลัยภาคในต่างจังหวัด

สยามนิกร

THE SIAM NIKORN

ปีที่ ๑๑ ฉบับวันพฤหัสบดีที่ ๒๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๔๘๑ ราคา 50 สต.

งานวันเรียงของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ซึ่งแผนกวิทยาศาสตร์จัดให้ มีชั้น
ส่วนหนึ่งของนิสิตหญิงในงานนี้.

พระยาศรี "ใครคิดล้มราชบัลลังก์จะมาพูดในที่นี้ทำไมกัน"
หลวงประคอบยกย่อง ทั่วคนวิถึการ ซึ่งไม่ต้องการมีกษัตริย์
ลงมติเปลี่ยนแปลงอำนาจกษัตริย์

เพื่อยืนยันว่า ประเทศไทยจะมีระบอบการปกครองที่มีพระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญหรือไม่ อันจะเป็นแนวทางในการสร้างสรรค์รัฐธรรมนูญฉบับถาวร สภาร่างรัฐธรรมนูญได้เปิดการประชุมในวันเข้าปริมพรรษา สมาชิกสภา ได้พากันเปิดอกพูดอย่างเปิดเผยว่าประเทศไทย จะต้องมิมีพระมหากษัตริย์อยู่ภายใต้รัฐธรรมนูญกันต่อไป.

ดร. หุค แสงอุทัย เลขานุการสภาได้เป็นบุคคลแรกที่อภิปรายเสนอให้ที่ประชุมนี้ผ่านไปแล้ว โดยอ้างว่าสภาไม่มีอำนาจจะเปลี่ยนแปลงแก้ไขการปกครองแบบนั้น

หลวงประคอบก็โต้แย้งว่าไม่เห็นด้วยกับ ดร. หุค แสงอุทัยว่า เรื่องเช่นนี้ไม่ควรระบับ เพราะได้มีเสียงว่าถ้า

ให้พูดเท่านั้นเป็น เครื่องกระตุ้นใจคนหนุ่มน้อย เนื่องจากมนุษย์เป็น ผู้ชอบ ชวนการอยากเห็น การอภิปรายในเรื่องมหานิติ กษัตริย์ ทำให้เกิดความวุ่นวาย การมีมหาชนวิถึหรือไม่ว่าอย่างใด มิฉะนั้น ประเด็นก็จะ เกิดปัญหาขึ้น

เมื่อสภาลงมติให้พูดถึงการมีพระมหากษัตริย์ โดยคะแนนเสียง ๔-๕ แล้ว มรว. เสนีย์ ปราโมชขึ้น ถิ่น ขอให้ประเทศไทยคงมี ระบอบการ ปก ครอง มี พระมหากษัตริย์อยู่ ภายใต้รัฐธรรมนูญต่อไป มรว. เสนีย์ปราโมชว่า การที่มีมหาชนวิถึจะเกิดขึ้นได้ก็เพราะการเมือง

พระยาศรีว่าสภาฯ กัดคำนี้หลวงประคอบว่า ไม่ควรจะพูดกันในที่นี้ "ไม่มีความจริงที่จะมาแสดงตนในที่นี้ว่า เขาจะล้มบัลลังก์" พระยาศรีว่า "พูดไปเสียเถิดเถิด"

ต่อจากม.ร.ว. เสนีย์ ปราโมช มีผู้พูดอีก ๓ คน ต่อจากนั้นที่ประชุมได้ลง มติพิเศษ คือลดชวชนแทน การ ยกมือ พระราชธรรมเทศ ขอให้ที่ประชุมเมื่อ ถูกลง ยืนแล้วขอให้กษัตริย์ เคารพ พระบรมรูปด้วย แต่เมื่อ สภา

จะกำหนด ๑๐๐% ในรัฐธรรมนูญ เพื่อใช้จ่ายสำหรับบำรุงท้องถิ่น

ไม่ให้มาบำรุงส่วนกลางทั้งหมด
สมาชิกหลายคนพากันเห็นชอบ

เพื่อที่จะให้ท้องถิ่น ส่วนภูมิภาคได้รับความ อุดหนุนจากภาษีอากร ตาม ส.ม.ค. ในการร่างรัฐธรรมนูญ ฉบับใหม่ นายเทพ โชติพันธุ์ สมาชิกสภาฯ ได้เสนอเพื่อตราไว้ในรัฐธรรมนูญว่า

ในการจัดทำงานประมาณทุก ๆ ปี รัฐบาลจะต้องกันรายได้ทั้งหมด ไว้อย่างน้อย ๑๐% เพื่อสำหรับใช้จ่ายบำรุงท้องถิ่น ในจังหวัดต่าง ๆ เงิน จำนวนนี้ จะต้อง แบ่งเฉลี่ยให้ทุก จังหวัด ตามจำนวน มากน้อย ของ พต.เมืองที่อาศัย อยู่ใน จังหวัดนั้น ๆ เพื่อให้คนละ กรม การ จ้าง-

ไทย
ด้วย คณะ เสนีย์ ๑๘-๑๔. สภา ร่าง รัฐธรรมนูญตกลงมติให้ใช้ คำเรียกประเทศว่า "ไทย" ต่อไปตามเดิม

หวั่นพิจารณา ใช้จ่ายบำรุงตั้งแต่เริ่มท้องถิ่น ใน จังหวัดของตนตามที่เห็นสมควรโดยวิธีท้องถิ่นในจังหวัดต่าง ๆ จะได้รับการ บำรุง ส่งเสริมทั่วหน้ากัน แทนที่จะปล่อยให้รัฐบาลเอาใจใส่บำรุงแต่กรุงเทพฯ และ จังหวัด ใกล้เคียงอย่างที่เป็นมาแต่

วางโครงการใหญ่ตั้งร.ร.มัธยมต้น
เลขาฯ มั่นใจว่าจะขยายให้เสร็จใน ๕ ปี

"จากงบประมาณการศึกษาซึ่งรัฐบาลได้ตั้งไว้ถึง ๒๕๐ ล้านบาทเศษ เราสามารถจะวางรากฐานการ ที่ เราได้ ตามโครงการ ใช้จ่ายการศึกษาของชาติได้ ๖-๗ ปีทีเดียว" ทั้งนี้เป็นคำกล่าวของภาคภูมิใจของ นายถวิล ทอดทั่ว เลขาธิการกระทรวงศึกษาธิการ

นายถวิลกล่าวต่อว่าภายในระยะเวลา ๕ ปี เราสามารถจะเปิด โรงเรียน ขึ้นมัธยมตอนต้นได้ทั่วภาค ทว่าราชการ และสำหรับงบประมาณปี ๒๔๘๑ เราจะเปิดโรงเรียนมัธยมประจำอำเภอได้ ๒๔ อำเภอโดยใช้งบประมาณก่อสร้าง โรงเรียนละ ๑๗๐,๐๐๐ บาท และจะเปิดสอนได้ในต้นปี ๒๔๘๒

อันตามโครงการการศึกษาของชาติที่จะจัดมหาวิทยาลัยขึ้นใน ปีนี้ เราจะจัดตั้งนักเรียนไปเรียนในต่างประเทศซึ่ง ก.พ. จะคัดเลือกส่งไปได้ถึง ๑๐๐ คน ๕๐ คนแรกจะได้ เดินทาง ไป เรียน ในอังกฤษก่อน อีก ๕๐ จะส่งไปอเมริกา และประ

ทำนอง เค็ดวกับ คนไม่มีตาคู่ เค็ดวกับคนที่มีตาคู่ทำนองนี้จะเปนเสริมรู้ไว้ระหว่าง นี้มีสหาย ของ เขา ผู้หนึ่ง ซึ่งครั้งหนึ่งได้จะออกมาสมทบ ไปด้วยเสนานัก กำลังเพื่อจะแนะนำบรรดาสมัครหาขอผู้ซึ่งในภาวะเค็ดวกับ ว่าหาอย่างไรจะพอ และ คำเป็นมัน ลอยได้ด้วย เมื่อปรากฏตัวออก เห็น คำว่าขอ โทษ ให้เรานั้น ท่านไม่ควรรจะ ระหลาใจ ที่ท่าน ข้อมจะเพิ่มไม่ด้วยควา เสงส

วิทยาศาสตร์ การแพทย์ ในระหว่าง ๓-๔ ปีข้างหน้า ได้ผลิต ตำหรับ ตำรา และวิทยุเค็ดวกับมากมายหลายสิบชิ้นงาน ท่านมีโอกาศจะหายจากวรรณโรค เค็ดวเชอร์, หัด หรือเมจเรอนได้อย่างเค็ดวกับ ท่านอาจจะมีอายุยืน ไม่ได้ถึง ๑๐๐ ปี ซึ่งคง ไม่มีใคร ต้องการ นักแต่ทำอย่างไร ๆ นักวิทยาศาสตร์ก็ยังไม่รู้รักษาโรคเค็ดวกับ ผมไม่มี ให้ได้ผลเป็นที่แน่นอนไม่ได้.

อย่าได้เชื่อผู้ใดเลย ว่าขณะนี้มียารักษาโรคเค็ดวกับได้เค็ดวกับแล้ว มิฉะนั้นจะเข้าเค็ดวกับเรื่อของสหายข้าพเจ้า อีกผู้หนึ่ง ซึ่งยังคงนอนมือก่ายหน้าผากอยู่จนกระทั่งทุกวันนี้

เมื่อปีกลายเขาอ่านประกาศพบจาก หนังสือชาวการแพทย์ต่างประเทศฉบับหนึ่งว่า มีผู้คิดค้นหาวิธีเค็ดวกับรักษาโรคเค็ดวกับไม่ได้ จะมีได้เกิดสนใจ จึงเขียน จดหมายไปหา เรยการเค็ดวกับ เค็ดวกับข้าพเจ้าไม่ได้รับ คำตอบขอให้ส่งเค็ดวกับอย่างไปให้ เพื่อเขาจะได้ตรวจเค็ดวกับเค็ดวกับ (มีต่อหน้า ๖)

THE SIBM NIKORN

งบประมาณปี ๕๑

★

จำนวนเงินรายได้อันใหญ่หลวงที่ปรากฏใน
งบประมาณนั้น เป็นเงินที่คำนวณจากเงินค่าขายข้าว
ให้แก่สหประชาชาติซึ่งประมาณว่าในปี นี้ เราจะส่ง
ข้าวให้เขาได้ ๓๐๐,๐๐๐ ตันขึ้น มีผู้ทักท้วงว่าการ
คำนวณอาจจะผิดพลาด แต่เนื่องจากภายในระยะ
(เมื่อตอนหน้า ๕)

เด็กชายอายุ ๑๐
ขวบคนหนึ่ง ออ
โรงเรียนมาตั้งแต่
เพิ่งเรียนเขียน คำ
ได้คำเดียว เกม
ยังเข้าใจความหมาย
ของคำที่ตนเขียนได้
นั้นผิดไปอีกด้วย

ควรตั้งเป้าหมายเดิ
การสนทนา & ยังไม่ปรา
ดูว่าคำแนะนำเขียนได้โดย
ปกครองกิจกิจการตั้งเด็กน
ทัศนคติที่ดีของ ดร.เกรซ
ม เพอร์ นาดด แห่งมหา
วิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย ใน
ชุด แอนจิคิด.

ในวันแรกที่ไปถึง
ด้วยการสอนตาม
แบบของนายแพทย์
ผู้นั้น เด็กชายเขียน
และรู้จักคำถึง๑๔ คำ
ชั่วระยะเวลาสิบเดือน
เท่านั้น เขาก็ได้เดิน
ทางกลับโรงเรียนและ
เข้าร่วมกับเพื่อนร่วม
ชั้นโดยไม่ตองน้อย
หน้าเขาค่อยต่อไป

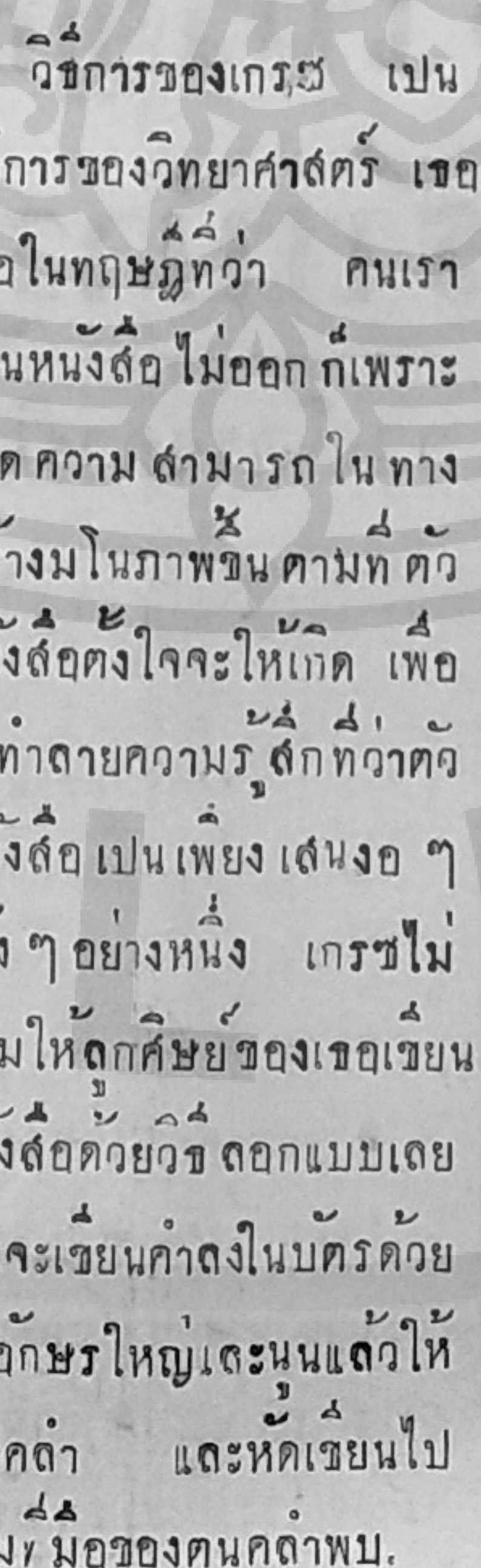
ตลอดเวลา ๒๗ ปี ณ
 คณิศรคณฺณ ^{๒๕} ดร. เกษ
 เพียรรัตน์ นายแพทย์หญิง
 ผู้ใจดีและอ่อนโยน ได้จัด
 ให้เด็กซึ่ง เป็นโรค อ้วนไม่-
 ออกเขียนไม้ได้ นับด้วย
 จำนวนพัน กลับเป็นเด็ก
 ขววมคาซึ่งอ่านออกเขียนได้
 อย่างแคล่วคล่อง ขุดแม่ใน
 การรักษาของเธอมันต้องอย่าง
 เทานั้น คือ หวังเด็กผู้ มา
 มารับการรักษาคงมีสมอง
 เป็นปกติ และต้องผูก
 ครองของเด็กต้องยินยอมให้
 เด็กอยู่ในโรงเรียนจนกระทั่ง
 "โรค" ของตนหายขาด อย่าง
 เร็วที่สุดก็ต้องเดือน อย่าง
 ขาทั้งคดต้องปี เด็กจะอ่าน
 หนังสือได้เท่าๆกันเพื่อนอายุ
 ๖-๗ขวบราวเคยอุ้มตน

ภายใต้การควบคุม-
คุมของเข ^๕ เด็กทีฉลาด ^๕
คน ^๕ ท่อง ^๕ สามารถ ^๕ หนี ^๕ ไป
ได้ ^๕ ถึง ^๕ ชน ^๕ ๗ ^๕ ภายใน ^๕ เวลา
เพียง ^๕ ๓๐ ^๕ เดือน ^๕ ภายใน

ในเวลา ๓ เดือน เด็ก
หนึ่งอายุ ๔๗ ปี ซึ่ง
เป็นโรค "อ่านไม่ได้ อย่าง
จริงจัง" สามารถ
อ่านและเขียนคำใหม่ๆ
ได้ จนหนึ่ง ๆ ถึง ๗๓
คำ ของ ^{Dr.}ไดช่วยพวก
ศึกษาซึ่งคิดว่าคนอ่าน
ได้ ไม่เร็วพอให้รู้จัก
อ่านได้เร็ว ๆ ด้วย.

บ ด ง เ ก ร ช เ ฟ อ น าด ต์

ดร. เฟอร์นาโด
ขเจงว่า คนที่อ่าน
หนังสือท่านเป็นเพราะ
เขาอ่านหนังสือทีละ
คำ แทนจะอ่านไป
ทั้งประโยคเพื่อเอา
ความหมาย

เรามาได้เริ่มคำสอนตัว
พญชนะ และสระ หากเริ่ม
ตัวคำที่ใดตัว และคำนั้น
ให้จำกัตะ เพราะ ที่ เกอวณ
เรื่องราวต่าง ๆ ที่ขอต้องการ
ให้นักเรียนรู้ ดังนั้นการเรียน
โปรแกรมภาพ ก็ไปพร้อมกัน

ดร. เกรซ เอ็ม. เพอร์ นาลด์
มีวิธีใหม่ที่สุดสำหรับสอนเด็กที่โรงเรียน
ไม่สามารถสอนได้ ให้อ่าน
ออกเขียนได้ภายในเวลาอันรวดเร็ว
น่าพิศวง เธอขอแต่เพียงว่าให้เด็ก
นั้นเป็นผู้สังเกตสิ่งรอบตัว และให้
บิดามารดาของเด็กยินยอมให้เด็ก
นั้นอยู่กับเธอจนกระทั่ง “โรคอ่าน
หนังสือไม่ได้” ได้รับการรักษาหาย
สนิทแล้ว จึงค่อยรับกลับบ้าน - เท่า
นั้นเอง.

การใช้จ่ายที่อื้ออายเป็นความ
ต้องการของมนุษย์ในภาพนั้น เป็น
ต้นกำเนิดของเรื่อง การให้เด็ก
เขียนเรื่อง "แมว" สอดคำ
ซึ่งเด็กจะได้เรียนในวัยนั้น ก็
เกิดแต่เรื่องแมวตัวนั้น ดังนั้น
เด็กจึงได้รู้ความหมายของ
คำไปพร้อมกับบทาที่เขียน
และอ่าน

เค็ดดัม ยัน จำ คัญ ใน
การเอาชนะความ ได้ ว่าง ใจ
ของเค็ด กศการทเชอวก
เค็ดนเอง อูบายทางจิตตวิ
ชาออนๆเพนจำคัญของตงไป
เค็ดขงกตคุดก่า และกตท่า
โทนกวดนเพนคน ไม่ จำ

เมื่อเด็กเขียนเรื่อง
ราวทเชต คองการ ให้
เขาเขียนออก มาได้อะ
เกรซก็เอาข้อความนั้น
ไปพิมพ์ดัด และหัด
ให้ เขา รู้จัก อ่าน คอ
พิมพ์เป็น พรอมทง
ใคร สักพิมพ์ใจวาคนเป
คนแต่ง เรื่องราววนๆ
เมื่อนก เรียนได้ เรียน
รู้ ตาแล้ว คาทเขียน
ได้นับนักรต่าง ๆ ก็
จะถูกเก็บไว้ใน “หีบ
พจนานุกรม” สำหรับ
ไว้ช่วยคนควาเมื่อเกิด
ข้องในคองหลัง เด็ก
คองการเขียน คอได้อีก
ให้ใช้มอคล่า เอาจาก
นักร ห้ามการ ใช้สำ
ตามดง ดู แดงดออก
แบบดงเป็นอนษาค เ
ว่าวชนนจะ ทำให้สำ
ตาเฉย

มารดามาคอดอุ้มเวลาที่ อยู่ ใน
 โรงเรียนธรรมดา เมื่อมา
 ได้พบการต้อนรับ ที่อบอุ่น
 ได้พบความเมตตา เห็นอก
 เห็นใจ และได้ทำให้รู้ ถึงว่า
 ตนมิได้เป็นคน คำ ค้อย ประ
 การใด ก็จะมีจิตใจแจ่มใส
 และเรียนหนังสือไป ได้ โดย
 ง่าย

ดร. เฟอร์นันดส์ บัคินมีอายุ ๖๕ ปีแล้ว ได้ตกลงลาออกจากตำแหน่งศาสตราจารย์ในวิชาจิตวิทยา แต่จะคงอยู่ที่คลินิกสกูลเพื่อประโยชน์ของเด็กๆ ซึ่งครูอื่นๆ ไม่สามารถสอนให้อ่านออก เขียนได้อีกต่อไป

ใช้หลอดไฟ—
เอนีไชน์
เอเบนท์ :
บริษัทดีทแฮล์มจำกัด

นายาคดดม

อดล่า : ของอเมริกันแท้ทั้ง
 ชนิดครีมชาน และชนิดขาว
 เป็นน่านม กลิ่นหอม
 โบวาสตาร์ : ของฝรั่งเศส
 จากปารีส สีขาว เป็นน่านม
 น่ายาเหตงานเป็นสีขาว เหมือน
 นานม ไม่แยกคอกออยท์
 น่ายาแบริดออยท์ ซึ่งได้
 จำหน่ายแพร่หลายมา ๑๐ กว่า
 ปี ราคา ปอนด์ละ ๖ บาท
 เหมือนกับเครื่องเตาถ่าน และ
 ไฟฟ้า คงคงหวัด ซึ่งได้ทาง
 พ. ก. จ.

ลายรวง
งไปรษณ

จัดพิมพ์โดยวิทยาศาสตร์

ใช้น้ำยาวิทยาศาสตร์แผ่นใหม่
โดยไม่ต้องใช้ไฟหรือไฟฟ้า

ประเสริฐ สมย

เชื้อหน้าโรงพยาบาลกลาง มีน้ำ
ยาเคมีวิทยาศาสตร์ น้าอาชนิด
น้ำมันครั้นของอเมริกันแท้ เครื่อง
คิดค้นไฟฟ้า, เทปมา, โอน่า และ
เครื่องอุปกรณ์ ในอาคารคึกคัก
เจ้าหน้าที่พร้อม ทั้งรับซ่อมตัว
OPALINE EMULSION
น้ายาเคมีที่เก็บในตู้สภาพ ร่มโพ
ยมีลักษณะพิถีพิถัน, รับส่งคัก
นมโคยวิธิตด มีของคักสำหรับ
นักเรือนตัว

ไปขายยาดึก... แต่ก็มีคนคนหนึ่ง เป็นคนเคยในโตกคือ ช่มเม่า เมื่อก่อนเคยขาย พอดีปาก ออกชื่อ "ยายเฒ่า" เพื่อกำเคียดเท่านั้น ตามนั้นจะถูกฟ้องเหมือนนกเค้า-แมว จะใช้ให้ดูงานอะไรมัน เป็นท่า-ท่า - ท่า ให้ราวกับช่มเม่าเป็นเจ้านาย เห็นหัวมันเขยว โดนจึงเป็นเช่นนั้น?

เพราะว่าเจ๊กกับแซ เป็นแต่แก๊วเรือส่งยา-คุณ มักจะต้องเรือมากรุงเทพฯ ไม่เว้นแต่กระเด็น ประการหนึ่งช่มเม่าเคยออกปากขอยายเฒ่าของเราก่อนไปเที่ยว กรุงเทพฯ ด้วยกันเต็มๆ อีกประการหนึ่ง เป็นสาเหตุให้ยายเฒ่าเจ้าเรือน ๑๖ ช่ม ช่ม ช่ม ช่ม ช่ม คำว่า กรุงเทพฯ เป็นคำของพระเจ้าที่ปลุกหัวใจ ยายเฒ่า ให้ฟ้องโคตมียอกมันเพียงแต่ได้ยินเขา เจ้าก้นว่า กรุงเทพฯ สกนุกก็ เหมือนเมืองสวรรค์ ถนนลาดยาง มาดอยแทบจะนอนได้ รกขยด รกโถงปรี๊ดปรี๊ด กตางค์ไฟฟ้าสว่างไสว ยิ่ง กับเที่ยงวัน ผู้คนยังกับหนอนแดงแดงคดเหมือนทอดามาเดินดิน "โพธิ์- หอรัสนั่นรกรก ขี้ๆ ไม่น่าอยู่เลย" ยายเฒ่านึกในใจ เสมอ ขณะที่นอนเฝ้ามีอกายหน้าผาก "กูต้องไปกรุงเทพฯ ให้ได้ เป็นตายร้ายดียังใจขอให้ลูกช้างได้เห็นเมืองสวรรค์ซักทีเถอะ พ่อเจ้าแม่เจ้า"

ยายเลื้อยเวาะตาขาว

“มา- วันนี้จะเล่าเรื่องของยายเลื้อยล้ามะคัญให้ฟัง เปลา-ไม่ใช่เลื้อยไทหรือเลื้อยสาย เลื้อยสอยหรือก พื่อคุณยายเลื้อยที่จะเล่าวันนี้ ชื่อเสียงเรียงนามของมัน ฟังแห่มงๆ กระเด็ดไปทางมะลายุ ทั้งๆ ที่เลื้อยเนื้อเลื้อยสายมันไม่มีแยกปะปนเลย กระบวนนักเลงรุ่นชกแข็ง ถ้าไม่รู้จักมันเป็นชาย ชีหน้าแน่ๆ เพราะว่านอกจาก “ไฟทอรี่” ๓ ตลอดชีวิต ฟังข้างอีก ๖๐ ปีที่เปดาราอยู่ในบางขวางเดี๋ยวนี้แล้ว กล้าพูดได้เต็มปากทีเดียวว่ายังไม่มียายเลื้อยร้ายหน้าไหนลบสถิติ “ยายเฒ่า” ลักคนเดียว ”

ข้าพเจ้าผู้เขียน สิ่งประดิษฐ์ ร่มพรางมอญทอญดียวของพิศมัยด้วย ความสนใจ แกะเงยไปพักใหญ่เพราะมีท่าชัวร์ อยู่ กับ สุรา โรงแถมมระฆังเปะก ซึ่งเปะกเดาเดียดกับลูกเด็กเล็กแดงบ้านต่งทะยอยกันเข้ามาต่งต่ง เต็ม นอกชานเรือน ไม่มีใครส่งเสียงขอร้องเลย เพราะวัดกันจนเป็นธรรมชาติแล้วว่า ดงคาพิทยังปรี๊ดหวัด นางน้องบางขุนเทียน ยัดพิศมัยเรือนจำไม่ผิดกว่า ๑๐ แห่ง คน

ร้ายยิ่งกว่าเลื้อย... ยายลูกนอกคอกแท้ๆ พ่อแม่คักหางปดด้วยดี จะเป็นยังไ้กข้างหัวมัน เพราะคงเกิดมาด้วยเวาะไม่เคยทำประโยชน์อะไรให้เลย ร้ายเป็นท่อน้ำ ซ้ำร้าย ขี้เกียจ ดันหลังยาวอย่างไม่มีอะไรปาน

ลงได้ชื่อว่า “เลื้อย” มันก็ ล้ามะคัญ ด้วยกันทั้งนั้น ไม่ว่าจะเป็นรุ่นไหน ใหม่หรือเก่า มันผลัดกันดังคนละยุค เมื่อประกาศ พุทธศักราช ๒๕๖๔ ขอร่ายเฒ่าก็ไม่ ไข่เล่นที่เดียว กระฉ่อนไปทั้งดำน เจ้าพระยา โดยจะเพาะเมืองนคร นายกลองออกขอร่าย เฒ่าแล้วขนหัวลุกกันไปตามๆ กัน อายนมันร้ายมาก ร้ายจริงๆ ร้ายยิ่งกว่า เลื้อยลายพาดกลอน ให้ตื่นตายช้! เดียวก่อน- เดียวค้อยรว่ามันร้ายยิ่ง --

เมืองฟ้าอมร... ถอยหลังจากระกาป็นน ไปสักแป้ ชาวตลาดหัววัดรักยายเฒ่าถูกตาพ้องยายมอม ต่ ต่ เดียว มันเป็น

ใครๆ เรียกมันว่ายายเฒ่าตาขาว ยายเฒ่า หายเข้าไปในลหโทษกลบออกมา ชาวบ้านรู้จักมันว่า ยายเลื้อยเวาะตาขาว.

โดย "โครบาล"

ช่อขม มหาดินนอน เข้ามืด เหมือน นกก้น ขา จะกายหน้าผาก ท่าตาปรี๊ด เรียบ ใช้ด้อยดักทักจะ ลูก

ยายหน้าตัวเมีย... สำหรับเด็ก วันเดียวๆ ยายเฒ่ามีสภาพไม่ผิดอะไรกับลูกพด บอดี้ด ไกรยยากซุกซิดได้ตามใจชอบ คุณ

